

Sygn. akt I C 58/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR Wioletta Sychniak

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Jandula

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Miasta Ł.

przeciwko A. L. (1), S. L. i P. M. (1)

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanych A. L. (1), S. L. i P. M. (1)

od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 listopada 2019 roku, wydanego przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi pod sygn. akt VIII Nc 4358/19

1. zasądza od A. L. (1) na rzecz Miasta Ł. kwotę 10 957,09 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych i dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, przy czym odpowiedzialność pozwanej A. L. (1) jest solidarna z A. L. (2), w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 listopada 2019 roku, wydany przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi pod sygn. akt VIII Nc 4358/19;
2. oddala powództwo w stosunku do A. L. (1) w pozostałej części;
3. zasądza od A. L. (1) na rzecz Miasta Ł. kwotę 4428,15 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych i piętnaście groszy) tytułem kosztów procesu, przy czym do kwoty 3150 (trzy tysiące sto pięćdziesiąt) złotych odpowiedzialność pozwanej A. L. (1) jest solidarna z A. L. (2), w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 listopada 2019 roku, wydany przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi pod sygn. akt VIII Nc 4358/19;
4. oddala powództwo w stosunku do pozwanej S. L. w całości;
5. zasądza od Miasta Ł. na rzecz S. L. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
6. oddala powództwo w stosunku do pozwanej P. M. (1) w całości;
7. zasądza od Miasta Ł. na rzecz P. M. (1) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 58/20

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 26 września 2019 roku Miasto Ł. wniosło o zasądzenie od pozwanych A. L. (2), A. L. (1), S. L. i P. L. kwoty 11 709,73 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 11 311,24 złotych od 1.09.2019 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 398,49 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

i o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podniósł, że dochodzona kwota stanowi zaległy czynsz za wynajem lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...) oraz opłaty eksploatacyjne. Umowa najmu ww lokalu została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31.03.2019 r., zaś dochodzona należność obejmuje czynsz za okres od 1 maja 2017 roku do 31 marca 2019 roku. /**pozew k. 3-4/**

W dniu 14 listopada 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości. /**nakaz zapłaty k. 43/**

W stosunku do A. L. (2) nakaz zapłaty uprawomocnił się z dniem 10 lutego 2020 roku.

Pozwane A. L. (1), S. L. i P. M. (1) (poprzednio L.) skutecznie wniosły sprzeciwy od powyższego nakazu zapłaty.

Wszystkie Pozwane podniosły, że nie zamieszkiwały w lokalu mieszkalnym nr (...), położonym w Ł. przy ul. (...) w okresie objętym pozwem, wobec powyższego wyłącznie zobowiązany do zapłaty zaległości jest A. L. (3). Zarzuciły sprzeczność roszczenia z zasadami współżycia społecznego, a pozwane S. L. i P. M. (1) dodatkowo nieważność umowy najmu przedmiotowego lokalu, zawartej w ich imieniu bez zgody właściwego sądu rodzinnego.

Powód podtrzymał stanowisko zajęte w pozwie.

/sprzeciwy od nakazu zapłaty k. 66-71, 87-93; dowód doręczenia k. 111-113, zarządzenie k. 129; pismo Powoda k. 130; protokoły rozprawy k. 159 i 161 oraz k. 173-178 i 179/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 września 2008 roku została zawarta pomiędzy Miastem Ł. oraz A. L. (1) i A. L. (3), występującymi w imieniu własnym i swoich małoletnich córek P. L. i A. L. (1), umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...). Zgodnie z umową Powód oddał A. L. (1), P. L., S. L. i A. L. (3) powyższy lokal mieszkalny do używania na czas nieoznaczony, a najemcy zobowiązali się opłacać miesięczny czynsz oraz opłaty zaliczkowe na pokrycie kosztów mediów dostarczanych do lokalu: energii cieplnej, wody i odbiór ścieków, za odbiór nieczystości stałych i abonament za wodomierz główny. Najemcy zobowiązani byli uiszczać opłaty z góry, do 10 dnia każdego miesiąca. Z zapłatę czynszu i opłat odpowiadały solidarnie z najemcami stale zamieszkujące z nimi osoby pełnoletnie.

/bezsporne, umowa najmu k. 26-28/

W imieniu małoletnich P. L. i S. L. umowa najmu została zawarta bez uprzedniej zgody właściwego sądu rodzinnego.

/zeznania A. L. (1) k. 176-177 i 179 [znacznik czasowy 01:01:55-01:26:45]/

Począwszy od maja 2017 roku, narosły zaległości z tytułu czynszu i innych opłat związanych z lokalem. Za okres od 1 maja 2017 roku do 31 marca 2019 roku wyniosły ogółem 11 709,73 złotych, z czego:

- 11 311,24 złotych tytułem kwoty głównej,

- 398,49 złotych tytułem odsetek, skapitalizowanych na dzień 31 sierpnia 2019 roku.

W okresie objętym pozwem czynsz i opłaty z tytułu eksploatacji lokalu wynosiły odpowiednio:

- w okresie od maja 2017 roku do czerwca 2018 roku po 506,18 złotych,

- w okresie od lipca do grudnia 2018 roku po 506,87 złotych,

- w okresie od stycznia do marca 2019 roku po 536,87 złotych.

/bezsporne, stan konta wyliczony przez Powoda k. 7, karty lokalu k. 8v, 9/

Z uwagi na powstałą zaległość z tytułu czynszu, Powód pismami z 14.08.2018 r. wezwał Pozwanych do zapłaty zaległości pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu, a następnie pismami z 24 stycznia 2019 roku wypowiedział umowę najmu lokalu mieszkalnego z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia.

/wezwania do zapłaty z dowodami doręczenia k. 22-25, wypowiedzenia umowy z dowodami doręczenia k. 18-21/

P. M. (1) (z domu L.) urodziła się (...). W dacie zawierania umowy najmu z Miastem Ł. miała niespełna 17 lat.

Z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...) wyprowadziła się po uzyskaniu pełnoletności, w 2010 roku. Nie od razu wymeldowała się pod tego adresu. Zrobiła to już po zawarciu małżeństwa, 27 września 2016 roku. Przemeldowała się wówczas pod adres aktualny do chwili obecnej, tj. K., ul. (...).

Po wyprowadzeniu się z ww lokalu, Pozwana początkowo mieszkała w wynajętym mieszkaniu w Ł. przy ul. (...), a następnie przeniósła się do domu swoich obecnych teściów. Pozwana wyprowadzając się z lokalu przy ul. (...) zabrała swoje rzeczy osobiste; po jego opuszczeniu odwiedzała tam swoją matkę A. L. (1).

Fakt zmiany miejsca zamieszkania i zameldowania zgłosiła do administracji budynku położnego w Ł. ul. (...). W dacie tego zgłoszenia, na lokalu nie ciążyły żadne zaległości.

/wydruk z PESEL-SAD k. 50-52, zaświadczenie k. 73, 74, informacja PUP k. 75,

zeznania świadków: P. M. (2) k. 158v-159 i 161 [znacznik czasowy 00:17:16-00:26:07], W. M. k. 159 i 161 [znacznik, czasowy 00:26:24-00:32:24], M. L. k. 159 i 161 [znacznik czasowy 00:32:48-00:38:54],

zeznania P. M. (1) k. 175 i 179 [znacznik czasowy 00:24:59-00:38:41]/

S. L. urodziła się (...). W dacie zawierania umowy najmu z Miastem Ł. miała 12 lat.

Z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...) wyprowadziła się w grudniu 2015 roku, ale nie wymeldowała się pod tego adresu. Zrobiła to już po wytoczeniu powództwa w niniejszej sprawie, tj. w grudniu 2019 roku. Po wyprowadzeniu się z ww mieszkania zamieszkała w Ł. przy ul. (...) (w lokalu będącym własnością teściów P. M. (1)), gdzie mieszka do chwili obecnej. Pod tym adresem nie jest zameldowana. W mieszkaniu przy ul. (...) początkowo zamieszkała z ojcem swojego dziecka, P. J.; obecnie mieszka tylko z córką. Po urodzeniu dziecko zastało zameldowane pod adresem zameldowania matki.

S. L. wychowuje samotnie niepełnosprawną córkę Z. J.. Nie pracuje zawodowo. Pobiera zasiłek pielęgnacyjny.

Pozwana podpisała pismo mieszkańców kamienicy przy ul (...) w Ł. z wnioskiem o wykonanie ekspedyty stanu technicznego kamienicy. O złożenie podpisu pod podaniem poprosiła ją sąsiadka B. Ś., z którą Pozwana utrzymuje kontakty okazjonalne. Pozwana uznała, że może podpisać podanie, skoro jest zameldowana pod adresem lokalu przy ul. (...).

/wydruk z PESEL-SAD k. 53-54, zaświadczenie k. 96, oświadczenie k. 97, decyzje k. 98, 99, zaświadczenie wymeldowania k. 100, odpis protokołu komornika k. 118, podanie k. 132,

zeznania świadków: **P. J. k. 159v i 161 [znacznik czasowy 00:40:36-00:38:52], B. Ś. k. 174 i 179 [znacznik czasowy 00:09:33-00:19:58],**

zeznania **S. L. k. 175-176 i 179 [znacznik czasowy 00:39:22-01:00:03]/**

A. L. (1) wyprowadziła się z mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...) w lutym 2016 roku. Nie wymeldowała się spod adresu lokalu; nie zgłosiła faktu opuszczenia lokalu wynajmującemu i nie wypowiedziała umowy najmu. Powodem opuszczenia lokalu były problemy małżeńskie Pozwanej, wynikające z nadużywania alkoholu przez A. L. (2). Po opuszczeniu lokalu zaprzestała dokonywania opłat czynszowych i innych opłat z tytułu korzystania z mieszkania. Uznała, że skoro w lokalu pozostał jej mąż A. L. (3), to wyłącznie na nim spoczywa obowiązek dokonywania ww opłat.

/wydruk z PESEL-SAD k. 55-56, oświadczenie k. 95, zaświadczenie wymeldowania k. 101, pismo ZUS k. 102,

zeznania **świadka B. Ś. k. 174 i 179 [znacznik czasowy 00:09:33-00:19:58],**

zeznania **A. L. (1) k. 176-177 i 179 [znacznik czasowy 01:01:55-01:26:45]/**

W dniu 20 grudnia 2019 roku P. M. (1) dokonała wpłaty w wysokości 1000 złotych na poczet nakazu zapłaty VIII Nc 4358/19.

/potwierdzenie przelewu k. 170/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody zaofiarowane przez strony, wymienione powyżej.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt. 2 i 5 k.p.c. Sąd pominął wniosek zgłoszony przez stronę pozwaną o zobowiązanie strony przeciwnej do złożenia dokumentów pochodzących od S. L., a dotyczących ubiegania się o przydzielenie lokalu socjalnego oraz dokumentacji dotyczącej lokalu przy ul. (...), a w szczególności pisma A. L. (2) informującego o opuszczeniu lokalu przez Pozwane. Przede wszystkim wniosek ten został zgłoszony zbyt późno. Nie było żadnych powodów, dla których Pozwane nie mogły go zgłosić już w sprzeciwach. To, że ich pełnomocnik dowiedział się o tym środku dowodowym dopiero z zeznań swoich mocodawczyń wskazuje jedynie na to, że Pozwane nie udzieliły swojemu pełnomocnikowi wszystkich informacji na temat sprawy. Nie usprawiedliwia to zgłoszenia wniosku na końcowym etapie postępowania, już po przesłuchaniu strony pozwanej. Jego uwzględnienie wymagałoby odroczenia rozprawy, co byłoby równoznaczne z przedłużeniem postępowania. Jednocześnie okoliczności dotyczące opuszczenia przez Pozwane lokalu wynajmowanego od Miasta Ł., w datach przez nich wskazanych, można uznać za udowodnione na podstawie dowodów już przeprowadzonych i – tym samym – udowodnione zgodnie z twierdzeniami Pozwanych. Dalsze prowadzenia postępowania w tym kierunku było zatem zbędne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia są przepisy art. 659 k.c. i art. 688¹ k.c.

W pierwszej kolejności wymaga rozważenie zarzutu, zgłoszonego przez Pozwane, nieważności umowy zawartej w imieniu małoletnich bez zgody właściwego sądu rodzinnego. Ma to znaczenie dla oceny, czy pozwane P. M. (1) i S. L. w okresie objętym pozwem miały status najemców, czy ich ewentualna odpowiedzialność za zapłatę czynszu wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania wynikała z art. 688¹ k.c.

Stosownie do przepisu art. 101 § 1 k.r.o., rodzice sprawują zarząd majątkiem dziecka pozostającego pod ich władzą rodzicielską, jednak nie mogą bez zezwolenia sądu opiekuńczego dokonywać czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu ani wyrażać zgody na dokonywanie takich czynności przez dziecko (§ 3 art. 101 k.r.o.).

W orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego dominuje pogląd, zgodnie z którym czynności dyspozycyjne podejmowane przez rodziców w imieniu małoletniego dziecka, o ile nie mają charakteru wyłącznie przysparzającego, a zatem mogą zagrażać majątkowym interesom dziecka, należą do kategorii czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu w rozumieniu art. 101 § 3 k.r.o. Dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątku dziecka bez zezwolenia sądu opiekuńczego prowadzi do nieważności czynności.

(tak m.in. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 20.05.2015 r., V ACa 26/15, Lex nr 1842294; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 24.09.2014 r., ACa 425/14, Lex nr 1544878). Do czynności przekraczających zwykły zarząd majątkiem dziecka zaliczono m.in. zawarcie ugody, nabycie nieruchomości dla dziecka w oparciu o umowę sprzedaży, jak również zawarcie umowy dzierżawy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 3.04.2007 r., II UK 178/06, OSNP 2008/9-10/141).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że zgodnie z zeznaniami A. L. (1), Pozwana i jej mąż A. L. (3) nie uzyskali uprzedniej zgody na zawarcie w imieniu małoletnich córek umowy najmu lokalu mieszkalnego. Zawarcie tej umowy nie było podyktowane żadnymi szczególnymi warunkami, jak np. uprawnieniem małoletnich do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, które wynikałoby z orzeczenia sądowego. Zatem była to czynność dyspozycyjna, w oparciu o którą małoletnie miały uzyskać prawo najmu lokalu (razem z innymi osobami), ale jednocześnie po ich stronie jako współnajemców miał powstać obowiązek zapłaty czynszu i innych opłat związanych z lokalem. Zawarcie umowy najmu nie stanowi jedynie przysporzenia (uzyskanie uprawnienia do korzystania z lokalu), ale po stronie najemcy kreuje również szereg obowiązków, w tym najważniejszy – zapłatę czynszu. W konsekwencji należy ją zakwalifikować jako czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu majątku dziecka. Nie jest bowiem tak, jak sugerowała to strona powodowa, że małoletni najemcy nie są zobowiązani do zapłaty czynszu. Ten obowiązek nie powstaje tylko w sytuacji, gdy osoby małoletnie zajmują lokal z najemcami, same nimi nie będąc. Osoby małoletnie nie mogą same dokonywać czynności prawnych, ale oczywiście mogą być podmiotami praw i obowiązków. Jeżeli małoletni jest najemcą lokalu, to na nim spoczywają obowiązki wynikające z umowy.

W realiach rozpoznawanej sprawy, wobec zawarcia w 2008 roku umowy najmu bez uprzedniej zgody właściwego sądu rodzinnego, umowa najmu w odniesieniu do P. M. (1) i S. L. jest nieważna. W konsekwencji obie Pozwane nie miały statusu najemców i do czasu osiągnięcia pełnoletności nie były odpowiedzialne za zapłatę czynszu i innych opłat związanych z korzystaniem z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...). Natomiast po uzyskaniu przez nie pełnoletności, odpowiedzialność ta mogła powstać wyłącznie w okolicznościach objętych dyspozycją art. 688¹ k.c.

Zgodnie z art. 688¹ k.c. za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stałe zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie (§ 1), przy czym ich odpowiedzialność ogranicza się do wysokości czynszu i innych opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania (§ 2).

W świetle przytoczonego przepisu, okolicznością decydującą dla odpowiedzialności P. M. (1) i S. L. za zapłatę zaległości czynszowych i pozostałych opłat za okres objęty pozwem, jest fakt ich stałego zamieszkiwania z najemcami lokalu w tym okresie tj. od 1.04.2017 r. do 31.03.2019 r.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza zarzuty obu Pozwanych, że nie zamieszkiwały w lokalu w spornym okresie.

Sytuacja jest oczywista w odniesieniu do P. M. (1). Z zeznań świadków i samej Pozwanej wynika, że w przedmiotowym lokalu nie mieszka od 2010 roku, a od września 2016 roku nie jest w lokalu zameldowana. Z zeznań Pozwanej wynika, że przy dopełnieniu formalności meldunkowych poinformowała o fakcie opuszczenia lokalu właściwą jednostkę Gminy Ł.. Przy tym żaden przepis, a w szczególności art. 688¹ k.c., nie nakłada na osoby zamieszkujące z najemcami obowiązku informowania wynajmującego o opuszczeniu lokalu. Brak takiego zgłoszenia do administracji nie skutkuje

więc sankcją w postaci obowiązku regulowania opłat za lokal wspólnie z najemcami. Obowiązek zapłaty czynszu i innych opłat przez osoby pełnoletnie zamieszkujące razem z najemcami związany jest tylko i wyłącznie z faktem stałego zamieszkiwania i nie może być interpretowany w sposób rozszerzający na stany faktyczne nie mieszczące się w dyspozycji art. 688¹ k.c.

W odniesieniu do S. L. było więcej wątpliwości, czy w okresie objętym pozwem mieszkała w lokalu przy ul. (...). Niewątpliwie ona, jak i jej małoletnia córka, były tam zameldowane. To jednak nie przesądza o faktycznym zamieszkiwaniu. Z zeznań świadków, jak i Pozwanej wynika, że od grudnia 2015 roku miała miejsce zamieszkania w Ł. przy ul. (...), w mieszkaniu należącym do teściów P. M. (1). Powód wprowadził kwestionował te okoliczności, ale nie zaoferował przekonujących dowodów, podważających wiarygodność dowodów Pozwanej. Nie podważył ich skutecznie. Wskazać należy, że zeznania pozwanej S. L. są wiarygodne w świetle doświadczenia życiowego. W końcu 2015 roku Pozwana była w ciąży, więc decyzja o wyprowadzeniu się z domu rodzinnego i zamieszkania wspólnie z ojcem dziecka była naturalna. Sytuacja domowa, w szczególności naużywanie alkoholu przez A. L. (2) i związana z tym agresja niewątpliwie były dodatkowym czynnikiem przemawiającym za usamodzielnieniem się Pozwanej. Pozwana przedstawiła też dokumenty (k. 96, 98, 99), które potwierdzają zeznania Pozwanej, że przebywała pod innym adresem niż adres lokalu przy ul. (...). Wynika z nich, że posługiwała się adresem przy ul. (...). Gdyby tam nie mieszkała, to nie podawałaby tego adresu przy załatwianiu swoich spraw. Natomiast podpisanie pisma mieszkańców posesji przy ul. (...) nie może być, w świetle omawianych okoliczności, zrównane z zamieszkiwaniem na posesji. Nawet gdyby uznać, że Pozwana nadal czuła się związana z tym lokalem, to w braku stałego tam zamieszkiwania, nie istniał po jej stronie obowiązek dokonywania opłat za lokal.

Z tych względów powództwo zarówno w stosunku do P. M. (1), jak i S. L., podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponieważ powództwo w stosunku do P. M. (1) i S. L. zostało oddalone w całości, każdej z nich przysługuje od Powoda zwrot całości kosztów procesu. Na kwoty zasądzone odpowiednio w pkt. 5 i 7 wyroku złożyły się kwoty 3600 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem (zgodnie z § 2 punkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 r. Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

Inaczej przedstawia się ocena roszczenia kierowanego w stosunku do A. L. (1). Pozwana niewątpliwie była w okresie objętym pozwem współnajemcą lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...) razem z A. L. A. L. (1) i A. L. (3) są małżeństwem, a umowa najmu niewątpliwie została zawarta w celu zaspokojenia potrzeb rodziny. Dlatego oboje Pozwani są odpowiedzialni solidarnie za zapłatę czynszu i innych opłat związanych z korzystaniem z lokalu (art. 370 k.c.).

Z zeznań A. L. (1) wynika, że od lutego 2016 roku zamieszkuje w innym lokalu i tam zaspokaja swoje potrzeby mieszkaniowe. Jednocześnie Pozwana nie wypowiedziała umowy najmu lokalu przy ul. (...) i nie poinformowała wynajmującego o jego opuszczeniu. Dopóki trwała umowa, Pozwana do lokalu mogła wrócić, a jej uprawnienie do korzystania z lokalu podlegało ochronie (art. 690 k.c.). Stosunki pomiędzy małżonkami i ewentualne utrudnienia w korzystaniu z lokalu, czynione przez jednego z nich drugiemu, nie dotyczą stosunków pomiędzy małżonkami jako najemcami a wynajmującym. Obowiązek zapłaty czynszu i innych opłat związanych z korzystaniem z lokalu nie jest uzależniony od faktycznego korzystania z lokalu, faktycznego przebywania w nim. A. L. (1) nie przedstawiła żadnego skutecznego zarzutu, który uzasadniałby zwolnienie jej z omawianego obowiązku. W stosunku do niej powództwo podlegało uwzględnieniu.

Po wydaniu nakazu zapłaty, a przed rozstrzygnięciem sprzeciwów Pozwanych i wydaniem wyroku, doszło do częściowej zapłaty zaległości. Zapłaty dokonała P. L., choć nie była do niej zobowiązana.

Zgodnie z art. 450 k.c. wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia częściowego, chociażby cała wierzytelność była już wymagalna, chyba że przyjęcie takiego świadczenia narusza jego uzasadniony interes. Natomiast z art. 518 §

1 i 2 k.c. wynika, że spłaty może dokonać także osoba trzecia. Z dowodu przelewu wynika niewątpliwie, że wpłata była poczyniona na poczet należności objętej nakazem zapłaty, wydanym w niniejszej sprawie. Powód nie wskazał, w jaki sposób zaliczył dokonaną wpłatę i nie zmodyfikował w żaden sposób powództwa. Dlatego Sąd, na podstawie art. 451 § 1 k.c., dokonaną wpłatę uwzględnił w następujący sposób:

- kwota 405,06 złotych została zaliczona na odsetki skapitalizowane -398,49 zł i dalsze odsetki należne od tej kwoty za okres od dnia wniesienia pozwu (26.09.2019 r.) do dnia zapłaty (20.12.2019 r.), tj. 6,57 zł;

- kwota 240,79 zł została zaliczona na odsetki należne od kwoty głównej (11 311,24 zł) za okres od 1.09.2019 r. do 20.12.2019 r.;

- pozostała kwota 354,15 zł została zaliczona na kwotę główną, pomniejszając ją do 10 957,09 złotych.

Uwzględniając powyższe, do zasądzenia pozostała kwota 10 957,09 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 21 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, przy czym odpowiedzialność pozwanej A. L. (1) jest solidarna z A. L. (2), w stosunku do którego uprawomocnił się nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 listopada 2019 roku, pod sygn. akt VIII Nc 4358/19. W pozostałej części, powództwo w stosunku do A. L. (1) podlegało oddaleniu z uwagi na częściowe spełnienie świadczenia.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie należnych odsetek ma podstawę w art. 481 k.c. i art. 482 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Za stronę przegrywającą w całości należy uznać Pozwaną, ponieważ częściowa wpłata na poczet dochodzonej należności została dokonana już po wytoczeniu powództwa. Na kwoty zasądzone na rzecz Powoda złożyły się: kwota 3600 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, opłata od pozwu – 750 złotych oraz opłacone przez Powoda koszty doręczenia Pozwanej nakazu zapłaty i odpisu pozwu za pośrednictwem komornika. Wprawdzie z postanowienia komornika (k. 124) wynika, że koszty były wyższe (118,15 zł), ale potwierdzone zostało, że Powód wpłacił 78,15 zł. Został wezwany do wpłaty 40 zł, ale nie przedstawił Sądowi dowodu, że tę kwotę również wpłacił komornikowi. Do kwoty 3150 złotych (3600 zł + 750 zł) odpowiedzialność pozwanej A. L. (1) jest solidarna z A. L. (2), co zostało zaznaczone w pkt. 3 wyroku (art. 105 § 2 k.p.c.).